

SANCTUM

A REJTÉLYES TÁRSULAT

—= MADELEINE ROUX =—

New York Times bestseller

Dream
válogatás

Abby, Dan és Jordan olyan dolgokat élt át a New Hampshire Egyetem nyári táborában, ami egy életre szóló traumát jelentett mindhármuknak. Ez az élmény rányomja bélyegét Abby és Dan kibontakozó szerelmére is. Mindannyian próbálnak túljutni a fájó, gyötrelmes emlékeken, de a múlt még mindig kísérti őket. Hiába is szeretnének továbblépni, rengeteg megválaszolatlan kérdés maradt, és valaki eltökélten igyekszik fenntartani bennük a rettegést azzal, hogy rejtélyes fotókat küld nekik egykori vándorcirkuszi jelenetekről. Az egyetlen esélyük, hogy megszabaduljanak a nyomasztó érzéseiktől az, ha visszatérnek Camfordba, a New Hampshire Egyetemre, és feltárják a Brookline elmeógyógyintézet sötét múltját, valamint magyarázatot találnak Daniel Crowford igazgató őrült kísérleteire. Megérkezésük után rádöbbennek, hogy a fotók létező helyszíneket ábrázolnak, sőt az egyetemi kampusz területén hosszú évek óta most először állítanak fel egy hasonló vándorcirkuszt. Dan és barátai saját maguk fedezik fel a várost – elhagyatott házakban rejtett titkok után kutatva. De az intézet félelmetes múltja sokkal több szállhoz elvezet, mint azt gondolnák. És ez még csak a borzalmak kezdete...

MADELEINE ROUX

a The New York Times bestselleríró nője. Igazi minnesotai, és a Beloit Főiskola büszke diplomása. Madeline mindig is író szeretett volna lenni. Keresi az új kihívásokat, szeretné kipróbálni, milyen lehet videojátékot tervezni. Roux most Wisconsinban él és dolgozik, ahol élvezzi a helyi italkülönlegességeket, és készül az eljövendő – és persze elkerülhetetlen – zombiapokalipszisre.

A könyv az Asylum-trilógia második kötete.

Tudj meg többet a trilógiáról:

www.authoroux.tumblr.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Izgalmas és vérfagyasztó folytatása a New York Times sikerlistás Asylumnak, amely három fiatal történetét meséli el, akik a múlt és a jelen, a zseni és az őrült vékony határmezsgyéjén léteznek.”

Goodreads

„Kifejezetten kísérteties és rémesen ijesztő. Nemcsak a helyszínek és az események gyakorolnak nagy hatást az olvasókra, hanem a Daniel fejében lezajló látomások és képzelgések is hátborzongatók.”

School Library Journal

„A rengeteg vándorcirkuszi jelenetről készült régi fotók segítségével Roux olyan mély borzongást tár elénk, amely letehetetlenné varázsolja a könyvet. A kísértetházak felfedezése különösen filmszerű... Az író nő tudja, hogyan kell fenntartani a feszültséget, és a fotelhez láncolni az olvasót.”

VOYA

„Sokkoló és ijesztő. Miközben az olvasó lélegzet-visszafojtva várja a következő fordulatot, a feszültséget Dan és Abby kibontakozó szerelmének vibrálása is fűszerezi.”

Booklist

SANCTUM

A REJTÉLYES TÁRSULAT

MADELEINE ROUX

részlet

Dream
válogatás

Ezt nem fogjátok elhinni, srácok – **gépelte Dan, a fejét ingatva a monitor előtt.** Egy „tökéletes memóriamanipulátor”? Létezik egyáltalán ilyen? Mindegy, nézzétek meg ezt a videót, és írjátok meg, mit gondoltok róla!

A szövegszerkesztő kurzora villogva megállt az utolsó sor fölött, amely valahogy olyan kétségbeesettnek tűnt. Való igaz, hogy Dan most már tényleg kezdett kétségbeesni. Az utolsó három üzenetére nem érkezett válasz, és abban sem volt biztos, hogy Abby és Jordan egyáltalán elolvasták azokat.

Ráklíkkelt a küldés gombra.

Aztán hátradőlt székében, és a fejét forgatva hallgatta, ahogy nyakcsigolyái hangosan pattognak. Lezárta a gépet – talán kissé túlságosan indulatosan –, majd felállt, és betuszkolta a laptopot a táskájába a papírok és a mappák közé. Mikor mindent összepakolt, és elindult a könyvtárból a folyosó felé, abban a pillanatban megszólalt a csengő.

A széles folyosón hosszú sorban ballagtak a diákok az osztályterem felé. Dan felismert néhány ismerős arcot a haladó matekos csoportból, ők pedig integetve várták, ahogy közeledett a szekrények felé. Missy, egy alacsony, barna hajú lány, orrán csupa szeplővel, az összes létező Dr. Who matricát és képeslapot kiragasztotta a szekrényajtájára, amit csak talált. Egy magas, tagbaszakadt, Tariq nevű fiú felnyalábolt egy köteg könyvet a lány melletti szekrényből, mellette pedig a tizenkettedik évfolyam legalacsonyabb diákja állt: Beckett.

– Szia, Dan! – üdvözölte a fiút Missy. – Nem láttalak ebédnél. Hová tűntél?

– Ja, csak a könyvtárba mentem – felelte Dan. – Be kellett fejeznem egy házit irodalomra.

– Atya ég! Hogy nektek mennyi házit adnak fel arra az órára! – jegyezte meg Beckett. – Még szerencse, hogy én nem a speciális csoportba iratkoztam.

– Amúgy, Dan, épp a Macbethről beszélgettünk, mielőtt jöttél. Te is benne vagy?

– Tényleg, állítólag szuper lesz a színpadi kép – szólt közbe Tariq, hangosan becsapva szekrénye ajtaját.

– Én semmit sem tudok erről a Macbethről – válaszolta Dan. – Mi ez? Valami színjátszókörös előadás?

– Az bizony, még hozzá Annie Sivel együtt. Ami már önmagában is elég indok hozzá, hogy részt vegyünk benne – magyarázta Beckett cinkos mosollyal pillantva a fiúkra, melyet Dan halványan viszonzott, mielőtt a kis csapat elindult a folyosón. Dan ugyan nem tudta, hogy a többieknek milyen órájuk lesz, de ő is a második emeletre tartott, az irodalom-órára, még ha nem is mondott igazat a könyvtári munkával kapcsolatban. Nem ez volt a kedvenc órája, de Abby majdnem minden kötelező olvasmányt elolvasott, és megígérte, hogy valamikor majd leülnek, és összefoglalja őket, vagyis nem volt teljesen reménytelen a helyzet.

– Szerintem mindenképp meg kéne néznünk azt az előadást – erősködött Tariq. Legalább három számmal nagyobb pulóvert és szűk nadrágot viselt. Úgy festett benne, mint egy billegő fejű baba. – És neked is ott a helyed, Dan. Lehet, hogy tudok szerezni ingyenjegyet. Ismerem a technikusok főnökét.

– Nem is tudom... soha nem szerettem különösebben a Macbethet. Kicsit túlságosan is valóságos a magamfajta pszichés betegnek – magyarázta Dan rezzenéstelen arccal, idegesen dörzsölgetve egy láthatatlan foltot a pulóvere ujján.

Missy és Tariq értetlen képpel meredtek rá.

– Most meg mi a baj? – nézett rájuk Dan, halkan kuncogva. – „El innen, te folt!”

– Ez is a darabból van? – kérdezte Tariq.

– Aha, igen... Az egyik leghíresebb sora – vonta fel a szemöldökét Dan. Abby és Jordan értették volna, mire gondol. Talán nem mindenkinek kötelező olvasmány a Macbeth? – Na, jó, akkor majd később találkozunk!

Dan elbúcsúzott társaitól, és elindult az emeletre. Útközben előhúzta telefonját, és elküldött egy gyors SMS-t Abbynek és Jordannek:

Segítség! Nem értik a humoromat!

Húsz perccel később, miközben unatkozva ült az órán, Jordan még mindig nem válaszolt, Abby pedig csupán egy langyos LOL-lal reagált.

De mégis mi lehet a bajuk? Hová tűntek a barátai? Abban biztos volt, hogy nem túl elfoglaltak... Épp a múlt héten chatelt Jordannel Facebookon, és megbeszélték, milyen elképesztően unalmasak az órái. Azt írta, semmi kihívást nem lát bennük, azok után, hogy nyáron részt vett a New Hampshire College előkészítő programján. Dan együtt érzett vele, bár az igazat megvallva neki az órákról inkább csak halvány emléke maradt a New Hampshire-en. Az ő fejében főként a Brookline kollégiumban történt események maradtak meg élesen – abban az egykori elmegyógyintézetben, amelyet az elmeháborodott Daniel Crawford irányított.

Amikor pedig épp nem ezen az elhanyagolható tényen jártak a gondolatai, Jordanre és Abbyre gondolt. Miután hazaértek a nyári egyetemi előkészítőről, Dan rengeteg SMS-t

és e-mailt kapott tőlük, mostanra azonban alig kommunikáltak vele. *Missy, Tariq és Beckett jó fejek* – gondolta –, *Jordan és Abby azonban egészen mások.* Jordan szerette húzni Dant, de mindig jó indulattal és úgy, hogy mindhárman jót nevettek rajta. Ha pedig túllőtt volna kicsit a célon, Abby mindig ott termett, hogy rászóljon, és békét teremtsen. Valójában a lány volt az összetartó kapocs hármuk között, ő boronálta össze a csapatot, amelyet Dan véleménye szerint érdemes is volt összetartani.

De vajon most miért nem beszélnek vele a barátai?

Dan az órájára pillantott, és fájdalmasan felnyögött. Még két óra volt a nap végéig. Két teljes óra, amíg végre szabadulhat innen, hogy bekapcsolja a gépét, és megnézzze, fent vannak-e a barátai a chaten.

Sóhajtva fészkelődött a székén, és vonakodva tette vissza a telefonját.

Különös volt arra gondolni, hogy egy Brookline-hoz hasonló veszélyes hely hozta őket közel egymáshoz, míg a normál világban egyre eltávolodnak.

Dan laptopja mellett félig elfogyasztott mogyoróvas szendvics feküdt egy tányéron. A lábánál heverő, nyitott történelemkönyvére sárgult falevelek hullottak. A hűvös, őszi levegő rendszerint segített összpontosítani, de most valahogy nem sikerült a leckére koncentrálnia; a Brookline-ról készített dossziéját lapozgatta. Miután vége lett a nyári programnak, Dan gondosan összerendezte a jegyzeteit, összegezte kutatómunkája eredményét, és készített belőle egy takaros kis dossziét.

Az utóbbi időben azon kapta magát, hogy egyre gyakrabban olvas bele a jegyzeteibe. Bármilyen sok eredeti dokumentumot

is sikerült összegyűjtenie, még mindig rengeteg információja hiányzott az igazgatóról. Miután rájött, hogy vér szerinti szülei révén talán még rokonok is lehetnek – és az a szörnyűséges alak netán egy távoli nagybácsija, nem beszélve a névrokon-ságról –, úgy érezte, mintha hiányozna valami saját, személyes történetéből, egy rejtélyes láncszem, amelyet muszáj megfejtenie.

Egyelőre azonban ez a dosszié csupán arra szolgált, hogy elterelje a figyelmét, amíg várja, hogy Jordan és Abby felmenjenek a chatoldalra. Hogy is szokta mondani az apja? *Igyekezz, aztán várj egy kicsit...*

– Hogy lehetek ekkora balfék? – dűnnyögte fennhangon, és mindkét kezével végigszántott kócos haján.

– Szerintem semmi baj veled, kicsim.

Oké, akkor jobb lesz, ha a jövőben nem ad hangot ezeknek a pesszimista megjegyzéseknek. Amikor felnézett, az anyja, Sandy állt előtte a teraszon, arcán széles mosollyal. A nő egy gőzölgő csésze kakaót tartott a kezében, Dan remélte, hogy neki szánja.

– Sokat kell tanulnod? – érdeklődött az anyja, fejével a fiú lába előtt fekvő történelemkönyvre biccentve.

– Már nem, majdnem kész vagyok – vonta meg a vállát Dan, és két markába fogva vette el az anyjától a kakaót, pulóvere ujját egészen a kezére húzva. – Azt hiszem, néha tarthatok egy kis szünetet.

– Még szép – erősítette meg Sandy bocsánatkérő mosollyal. – De, tudod... néhány hónapja még lelkesen készültél a felvételire a Pennre, de már október van, és nyakunkon a jelentkezési határidő.

– Böven maradt még időm – felelte Dan csöppet sem meggyőző hangon.

– Az esszére talán igen, de nem gondolod, hogy furcsának fogják találni, hogy az érettségi előtti évben leadtad az összes különórát? Nem akarsz valahol gyakoronkoskodni? Még heti egy napos gyakoronoki munka is sokat számítana a felvételin. És arra gondoltam, hogy talán más kampuszokat is megnézhetnél... lehet, hogy nem is való neked az a hely, amit kinéztél magadnak.

– Nincs szükségem gyakoronoki munkára ahhoz, hogy meglegyen a szükséges pontszámom. A New Hampshire-en eltöltött nyári program pedig remek ajánlás a felvételin.

Sandy felvonta halványbarna szemöldökét, vállig érő haját meglebbentette egy jeges fuvallat, miközben elfordította a fiúról tekintetét, és kibámult a veranda körül magasló fák felé. Két karját maga köré fonta, és megrázta a fejét. Valahányszor a New Hampshire nyári kurzusa került szóba, mindig így reagált. Dan szülei ugyanis többé-kevésbé tisztában voltak az egész sztorival, ellentétben Jordannel és Abbyvel, akiknek sikerült itt-ott kiforgatni a történeteket a szüleik előtt, amikor a Brookline-ról meséltek. Dan szülei ott voltak, amikor a rendőrség kihallgatta a fiukat, végighallgatták, hogyan támadták meg, hogyan teperték a földre... és a hely nevének puszta említése is egyfajta szitokszó lett a szemükben.

– Persze, ha ragaszkodsz hozzá – folytatta Dan –, kereshetek egy gyakoronoki állást vagy valami hasonlót. Semmi gond.

Sandy arca felderült, karját az oldalára ejtette. – Igazán megtennéd? Az szuper lenne.

Dan bólintott, és már neki is látott a keresésnek: megnyitott egy új oldalt, hogy a Google-ön rákeressen. Begépelte, hogy „állatkerti segítő”, és kissé elfordította a laptop monitorját az anyja elől.

– Kösz a kakaót – tette hozzá.

– Egészségedre – simogatta meg a fiú haját Sandy, és megkönnyebbülve felsóhajtott. – Az utóbbi napokban alig mentél el itthonról. Nem azt mondtad, hogy Missy születési bulit szervez? Tavaly a halloweenpartiján is ott voltál, ha jól rémlik.

– Aha, lehet – vont a vállát Dan.

– Vagy a másik két... barátod? – kérdezte Sandy, mintha nehezeére esne kimondani a barát szót. – Abbynek hívták igaz? És az a fiú?

Folyton ezt játszotta, úgy kérdezett rá Abbyre, mintha nem emlékezne pontosan a nevére. Mintha nem akarná elhinni vagy elfogadni, hogy Dannek van egy barátnőfélesége. Az igazat megvallva még maga Dan sem hitt benne igazán.

– Igen, úgy hívják – dűnnyögte a fiú meggyőződés nélkül.

– Csak tudod, ők most nagyon elfoglaltak... a sulival meg a munkával.

Na, ezt jól kimagyaráztad! Oscar-díjas alakítás volt.

– Munkával? Talán dolgoznak valahol?

– Nyugi, anya – dörmögte Dan válaszul. – Értem a célzást...

– Abban biztos vagyok, kicsim. De jut eszembe, hozott ma a postás neked egy küldeményt.

Ez merőben szokatlan volt. Dan soha nem kapott senkitől levelet. Sandy kotorászni kezdett a blézere zsebébe dugott borítékok között, majd az egyiket lerakta Dan ölébe. A boríték úgy festett, mintha valaki a mosógépből szedte volna ki, majd végighúzta volna a sárban. Dan megnézte a feladó címét, és egyszerre jéghideg borzongás járta át a testét.

Sandy várta, hogy kibontsa.

– Biztos valami reklám – jegyezte meg a fiú közömbös hangon, a könyvei közé dugva a borítékot. Az anyja értette a célzást, és összeszorított szájjal rámosolygott, majd sarkon fordult, és távozott. Amikor bement a házba, szinte alig lehetett hallani az ajtó csukódását. Dan előhalászta a levelet.

Lydia & Newton Sheridan

Sheridan? Úgy, mint Felix Sheridan? Úgy, mint az egykori szobatárs, aki tavaly nyáron meg akarta gyilkolni Dant, vagy azért, mert egyszerűen megőrült, vagy mert... miért is? Megszállta az ördög? Amikor lehunyta a szemét, Dan mind a mai napig maga előtt látta Felix eszelős vigyorát. Akár megszállta az ördög, akár nem, Felix meg volt győződve róla, hogy nem más, mint a Szobrász néven ismert sorozatgyilkos reinkarnációja.

Dan remegő kézzel tépte fel a borítékot. *Talán csak egy bocsánatkérés áll benne* – gondolta. Elvégre teljesen normális lenne, ha Felix szülei kapcsolatba lépnének vele, hogy tudassák, mennyire sajnálják azt a szörnyűséget, amit a fiuk elkövetett ellene.

Dan vett egy mély levegőt, és újra körülnézett, hogy még mindig egyedül van-e. A félig nyitott konyhaablakon át hallotta, ahogy odabent Sandy éppen mosogat.

Kedves Daniel,

Most bizonyára meglep, hogy újra hallasz felőlem, és reménykedtem benne, hogy nem kell majd elküldenem ezt a levelet, de mostanra egyértelművé vált, hogy nincs más lehetőségem.

Tudom, hogy nincs jogom ilyet kérni tőled, de szeretném, ha sürgősen felhívnál, amint kézhez kaptad ezt a levelet.

Ha nem jelentkezel... Nos, akkor nem lesz más választásom, mint téged hibáztatni.

603-555-2212

Várom a hívásodat!

Üdvözlettel: Lydia Sheridan

The image shows a book cover with a dark, diamond-shaped pattern on a lighter background. A rectangular label is centered on the cover, containing the text "2. FEJEZET" in a bold, serif font. The label has a horizontal crease across its middle.

2. FEJEZET

Dan nem tudta eldönteni, hogy a szemébe hajítsa-e a levelet, vagy azonnal felhívja a benne lévő telefonszámot. A házból még mindig halk edénycsörömpölés zaja szűrődött ki, miközben az anyja mosogatott és törölgetett. Többször végigolvasta a levelet újra és újra, majd kézfejéhez ütögetve a papírt fontolgatta, mitévő legyen.

Az egyik énje azt súgta, hogy örökre verje ki a fejéből Felixet. Másfelől viszont...

Másfelől hazugság lett volna azt állítani, hogy nem volt kíváncsi rá, hogy alakult egykori szobatársának sorsa. Hiszen sok függőben maradt kérdést hagytak hátra. Az imént rátörő jeges borzongás nem akart elmúlni.

Felixnek minden bizonnyal a segítségedre van szüksége. Neked is segítségre volt szükséged. Elvégre úgy tisztességes, ha mindenki kap egy második esélyt, nem igaz?

Dan vetett egy pillantást a jobbán lévő ablak felé. Az anyja még mindig halkán dudorászott, és a lágy dallam kihallatszott oda, ahol Dan ült. A veranda mellett magasló juharfáról kókadtt levelek szállingóztak le a teraszra. Paul többször is visszavágta a hatalmas fát, de annak ágai valahogy mindig visszsanóttek a ház felé. Az apját azonban ez nem tartotta vissza, tovább próbálkozott.

Dan kezébe vette a mobilját, és gyorsan feltárcsázta Lydia Sheridan számát, mielőtt még eszébe jutott volna valamilyen kifogás, hogy miért ne tegye meg.

A szám hosszasan kicsöngött, és Dan fejében egy pillanatra átfutott a gondolat, hogy a nő nem fogja fölvenni. Valahol, a lelke mélyén ebben reménykedett.

– Halló?

– Halló, Lydia? Mármint, Mrs. Sheridan? – Dan fülében idegenül magasan csengett saját hangja.

– Igen, én vagyok... Kivel beszélek? Nem ismerem ezt a számot.

Az asszony Felix udvarias stílusában beszélt, de a hangja sokkal nyugodtabban és nőiesebben csengett, mint az a hang, amire Dan emlékezett.

– Dan Crawford vagyok. Ön küldött nekem egy levelet, amiben arra kért, hogy hívjam fel. Nos... ezért hívom most.

A vonal másik végén hirtelen csönd lett, amely iszonyatosan hosszúnak tűnt. Aztán végül hallotta, amint Felix anyja szaggatottan felsóhajt.

– Köszönöm – szólalt meg végül úgy, mintha a sírás kerülgetné. – Mi csak egyszerűen... Egyszerűen nem tudjuk, hogy mitévők legyünk. Egy ideig úgy tűnt, hogy javul az állapota. A kezelőorvosok tényleg azt hitték, hogy javul. De most mint ha megtorpant volna, és egy idő óta stagnál. Egész idő alatt csak rólad kérdez, egész álló nap csak Daniel Crawfordot emlegeti.

Ez a hír kifejezetten nyugtalanítóan hatott.

– Ezt sajnálattal hallom, de nem tudom pontosan, hogy én mit tehetnék ez ügyben – válaszolta Dan. Talán érzéketlennek tűnt, de mégis mit tehetett volna? Elvégre nem volt orvos. – Talán túl lesz majd rajta. Gondolom, csak időt kell neki hagyni.

– És veled mi a helyzet? – kérdezte hirtelen Lydia.

Dan hirtelen hátrahőkölt, annyira meglepte a nő hangjából kicsengő hidegség.

– Nálad minden rendben? – sóhajtott hangosan Lydia. – Ne haragudj, de... nem hagy nyugodni ez az egész. Annyira aggódom Felix miatt. És nem szívesen kérek tőled ilyesmit...

– Mármint? – vágott a szavába Dan. Pedig nem kellett volna, mert több száz mérföldről is hallotta a következő kérést.

– Ha annyit megtennél, hogy meglátogatod Morthwaite-ben. Nem is tudom... Hát nem érted, hogy most már könyörgök? Könyörgök neked! Csupán annyit szeretnék, hogy jobban legyen. Hogy végre túl legyünk ezen az egészen. – Dan újra hallotta, hogy az asszony a könnyeivel küzd. – Mert ő még nincs túl rajta. Te már túl vagy rajta?

Dannek nevezhetnékje támadt. Még hogy túl van rajta? Még hosszú ideig nem lesz. Az álmok még mindig megjelennek, ugyanolyan rémisztően, és gyakran az igazgató képével együtt. Még nem volt túl rajta, és bármennyire is furcsának tűnt, Dan szinte megkönnyebbült, hogy ezzel nincs egyedül.

– Nem biztos, hogy jó ötlet. Elképzelhető, hogy rosszabbodik az állapota, ha meglát – magyarázta kimérten. – Ezzel tisztában van, igaz? – *Nem viselhetem egyedül ezt a terhet.*

Így is elég büntudatot érzett amiatt, hogy Abbyt és Jordant belerángatta a Brookline-on történt zavaros ügybe. Felixszel kapcsolatban legalább azt elmondhatta, hogy nem csak egyedül ő a hibás – hiszen az a kétszínű Reyes professzor maga ismerte el, hogy ő csalta le Felixet az alagsorba, ahol – hogy is fogalmazzon – ott hagyta a lelkét... vagy legalábbis nagyon úgy tűnt.

– De azért elmész hozzá? – Mrs. Sheridan hangja felderült. Csupa reménység lett. – Nagyon köszönöm! Én csak... nagyon köszönöm.

– De hová is kell pontosan elmennem? – kérdezett vissza Dan, miközben gyomrát tovább szorította a tompa félelem. – És hogy jutok el oda?

The image shows a book cover with a dark, diamond-shaped pattern on a lighter background. A rectangular label is pasted in the center, containing the text '3. FEJEZET' in a serif font.

3. FEJEZET

A rá következő szombaton Dan már Lydia Sheridan acélszürke Priusának anyósülésén ült. A magas, karcsú nő egészen a kormány fölé hajolt, és szorosan megmarkolta. Az áttetsző, világosbarna műanyag franciacsat alól, amellyel megpróbálta összefogni a haját, sűrű, barna fürtök türemkedtek ki. Meredek orrnyergén vékony keretes szemüveget viselt.

– Biztos vagy benne, hogy a szüleid beleegyeztek? – kérdezte Mrs. Sheridan, miközben Dan aznap délután a kocsijához sétált.

– Igen, persze – hazudta a fiú, és megvárta, hogy a nő kinyissa a kocsiját. – Csak, tudja, épp tatarozzuk a házunkat, és mindenhol teherautók parkolnak. Ezért nem tudott megállni a ház előtt. De nagyon örültek, hogy végre meglátogatom Felixet.

Miután egy McDonald's étterem parkolójában lezajlott ez a kellemetlen párbeszéd, Dan beszállt a kocsiba, és azóta néma csöndben utaztak.

Nem mintha többet akart volna megtudni arról, ami várja. Nem merte még rávenni magát, hogy rákérdezzen.

Helyette csak a telefonját bámulta, Abby és Jordan válasszait olvasta arra az üzenetre, amit aznap reggel küldött nekik, amiben megírta, hogy meglátogatja Felixet. Így legalább megbizonyosodhatott róla, hogy még mindketten olvassák az üzeneteit. Az igazat megvallva, Dan azt kívánta, bárcsak előbb olvasta volna el a válaszokat, mielőtt még beül valakinek a kocsijába, azt se tudva, hová viszik.

Feladó: Lipcott, Jordan**cc. én, avaldez**

Olvastam az üzeneted, és felmerült bennem a kérdés: Biztos vagy benne, hogy oda kell menned? És akkor még nem kaptam meg a mai postát, amit anyám behozott. Valaki küldött nekem egy fotót, Dan. És Abby is kapott egyet. Olyan, mintha valami beteges tréfa volna. Valami cirkuszi előadás, mutatóványosok, meg ilyesmi. Csatolom neked a képet, de nem tudom, ki a feladó, mert nem írták rá. Mi a fene folyik itt?

J.

U.i. Nézd meg a hátulját is, fúj!

(Csatolmány letöltése 2/2)

Abby válasza még ennél is meglepőbb volt:

Feladó: Valdez, Abby**cc. én, jlipcott**

Én próbáltam továbblépni, Dan, de nekem is küldtek egy képet postán. Hidd el, tényleg nem akarom felidézni a múltat, de... Te is kaptál fotót? Fura, hogy csak én meg Jordan kaptunk. Annyira félek, Dan. Olyan érzés, mintha valaki célba vett volna minket. Légy óvatos, oké? És mindenképp írd meg, mi a helyzet Felixszel, csak hogy megnyugodjak! Miért nem tudunk végre továbblépni?

Abby

(Csatolmány letöltése 2/2)

Persze, jól hangzik, meg minden, hogy lépjünk tovább, csakhogyz Dan számára olyan üresnek és megfoghatatlannak tűnt. Mégis hogyan felejthetné el csak úgy, hogy valaki lekötözte egy műtőasztalra, és meg akarta gyilkolni? És hogy

miután kiszabadult onnan, egyszerre ő lett az, aki gyilkolni is képes lett volna? Mégis hogyan tud valaki továbblépni egy ilyen eset után? Különösen kegyetlennek tűnt, ahogy Abby a *végre* szót használta. Döntsd el *végre*, hogy továbblépsz! Döntsd el *végre*, hogy elfelejted! És engedd el *végre* a rémálmaidat! Mintha ez olyan egyszerű lenne, mintha csak egy bevásárlószatyrot kéne kipakolni, és betenni a hűtőbe egy üveg tejet meg egy narancslét.

Dan rákattintott a két csatolmányra, és megvárta, amíg az internet működésbe lép, és letölti a képeket. Idegesen dobolni kezdett a lábával, amíg a fekete-fehér fotók megjelentek a kijelzőjén – először Jordané, majd Abbyé.

Aztán hunyorogva nézte a képeket, és ide-oda forgatta. Úgy tűnt, mintha a két fotót ugyanazon a helyen, ugyanabban az időpontban készítették volna – még egy szakadás is látszott rajtuk, mintha csak valaki kettétépett volna egyetlen képet. Majd a fotók hátuljának alaposabb tanulmányozása után Dan rájött, mitől futkározott Jordan hátán a hideg.

Mindkét fotó hátuljára odafirkáltak egy szót. Jordanéra azt: *Neked*, Abbyére pedig ezt: *vége*.

Neked vége.

Dan felpillantott a fotókról, és Felix anyjára nézett. A nő nem vette észre kutató pillantását. *De miért csak ők kaptak fotókat? És én miért nem? Ha ez valamiféle figyelmeztetés akar lenni, akkor engem miért hagytak ki?*

Ez nem is nagy baj, Dan, szólalt meg a fejében egy józan hang. Az ember ne kapjon olyan üzenetet, amiben azt írják: Neked vége.

Habár a táj most nem zöld, inkább narancsvörös és vörös színekben pompázott, a sűrű, fákkal benőtt terep emlékeket kavart fel benne. Hirtelen ott érezte az orrában a taxiban lógó,

olcsó illatosító szagát, amelyben egykor a New Hampshire College felé utazott.

– Milyen messze vagyunk még? – kérdezte, felpillantva telefonjáról.

– Úgy fél óra – felelte Mrs. Sheridan. – Talán negyven perc.

Dan elkedvetlenedett: már vagy egy órája utaztak. Nagyon úgy tűnt, hogy a Morthwaite klinikára vezető egyetlen út hosszú mérföldeken át csak egy erdőben vezet végig, távol minden forgalmasabb főúttól.

Kapott egy SMS-t az anyjától:

Remélem, jól érzed magad Missyvel és Tariqkal. Vigyázz magadra, és nyugodtan hívj, ha szeretnéd, hogy a buli után érted menjek! Szeretlek.

A fák végre ritkulni kezdtek, és Dan közelebb hajolva az ablakhoz nézte, ahogy felkaptatnak egy meredekebb lejtőn, amely egy kerítéssel és kapuval elzárt, tágasabb terepbe torkollott. Dan remélte, hogy egy vidám, modern klinikára érkeznek majd, a Morthwaite azonban inkább úgy festett, mint a Brookline ikertestvére. Azért kicsit talán tisztább volt, bár az épület kőhomlokzatára ránőtt indákat senki nem szedte le. A szürke, magas épület úgy állt a domb tetején, mint valami őrszem, és még így, távolabbról is ki lehetett venni az ablakokra szerelt védőrácsokat.

A kapuhoz érve Mrs. Sheridan megállt a Priusszal, és a biztonsági őr mindkettőjüktől elkérte a személyi igazolványukat. A pattanásos képű, kissé zömök biztonsági őr alaposan szemügyre vette Dan igazolványát, szkeptikusan felnézett a fotóról az arcára, majd felhívta a főépületet, hogy megerősítse a megbeszélt időpontjukat.

– Úgy tűnik, minden rendben. Tessék, itt van két vendégkártya – szólalt meg az őr, és Dan igazolványát a műanyag kártyával együtt szinte behajította a kocsi ablakán. – Szép napot!

Dan eltette az igazolványt, és kitűzte a kabátjára a vendégkártyát. A kocsi lassan elindult a kavicsos borított úton, majd megállt a klinika bejárati terasza fölött magasló, kőből épített előtető alatt. Dan farmerjébe törölte izzadt tenyerét, és átpillantott a kocsiban Mrs. Sheridanre.

– Szóval ez lenne az – dünnyögte.

– Akarsz még várni egy kicsit...?

– Nem – vágta rá Dan. – Essünk túl rajta.

A cipője alatt csikorgott a kavics, ahogy kiszálltak a kocsiból, és elindultak a klinika felé. Dant hirtelen kirázta a hideg, ugyanaz a baljós érzés fogta el, amit akkor érzett, amikor először belépett a Brookline épületébe. Nehéz volt elképzelni, hogy ez itt egy létező és jelenleg is működő mentálhigiéniai klinika, ahol hús-vér embereket kezelnek, sőt némelyek hosszabb időt is eltöltenek itt. És hogy az elmúlt nyáron ő is kihíján egy ilyen helyen végezte. Kezét farmerzsebébe rejtette, és szorosan megmarkolta az ismerős és megnyugtató gyógyszeres dobozt. Olyan érzés volt, mintha egy pajzsot tartana a kezében. A nyár óta folyamatosan terápiára járt, és szedte a gyógyszereit, így gyakorlatilag normális életet élhetett.

De vajon Felix miért nem tehetette meg ugyanezt?

Na, persze. Normális. Ne mondja senki, hogy teljesen normális, amikor valaki minden éjjel rémálmokra ébred, miközben az üknagybátyjáról fantáziál. Majd ennek tetejébe még a legjobb barátainak fenyegető üzeneteket küld valaki!

Amíg a főbejárat felé mentek a behajtó úton, Dan vetett egy pillantást az első emeleti ablakokra. Az egyik mögül egy krétafehér, komor arc bámult le rá, és a fiú egy pillanatra esküdni

mert volna, hogy Crawford igazgató arcát látja. Amikor azonban közelebb ért, látta, hogy csak egy páciens kíváncsiskodik.

Az ajtón belépve egy nővér üdvözölte őket, élére vasalt, kék egyennadrágot és vastag kötött pulóvert viselt. Itt újabb, valamivel szűkebb biztonsági kapuk következtek, a nővér pedig arra kérte Dant, hogy ürítse ki a zsebeit, és menjen át egy fémdetektoron. A fiú átnyújtotta pénztárcáját, egy vizespalackot, és még a gyógyszereit is, remélve, hogy nem fogják megkérdezni, mi az. A nővér némán elvette a holmiját, nejlonzacskóba tette, majd ráírta a nevét.

– Miután végeztek, mindent visszakup – tájékoztatta.

Dan testét hirtelen újra félelem járta át, ezúttal még intenzívebb, mint az előbb. A holmija nélkül úgy érezte magát, mintha ő is egy kezelt páciens lenne, nem pedig látogató. A nővér azonban biztatóan rámosolygott, és átvezette a biztonsági kapun, miközben barátságosan társalogva elindultak egy fényesen kivilágított folyosón.

– Én itt, az előcsarnokban megvárlak – szólta utána Mrs. Sheridan. – Menj csak nyugodtan!

Dan elbizonytalanodott. – Biztos benne? Szerintem magát is látni szeretné.

Az asszony megvonta keskeny vállát, és mindenhová nézett, csak Danre nem. – Nem hiszem. Engem már eleget láttott. Úgy érzem, csak téged akar most látni.

– Ezek szerint te vagy az, akit Felix folyton emleget? – vonta fel a szemöldökét a nővér, alaposabban szemügyre véve a fiút. A névtábláján az állt, hogy Grace-nek hívják.

– Igen, én. Még a nyáron ismerkedtünk meg.

– Pedig az utóbbi időben úgy láttuk, sokat javult – sóhajtott fel a nő. A folyosó elkanyarodott, és maguk mögött hagyták az előcsarnokot és Mrs. Sheridant. – A szüleim és néha

egy-egy tanáron kívül szinte senki más nem látogatja. Biztos vagyok benne, hogy örülni fog egy barátnak. Mindjárt oda-
érünk a szobájához. Te vagy Daniel, ugye? Egyfolytában rólad
beszél.

– Inkább Dan – javította ki ösztönösen a nevét –, de...
tényleg? Hát... nem tudom, miért. És mégis mit mond rólam?

A nővér valamivel alacsonyabb volt nála, és fel kellett emel-
nie a tekintetét, hogy a szemébe nézhessen. Az ajtófélfának
támaszkodva elnevette magát. – Csupa jó dolgot. Hogy meny-
nyire jó voltál hozzá, és hogy te voltál az egyetlen jó barátja.

Dan érezte, hogy elvörösödik. Mostanában alig jutott már
eszébe Felix, amikor pedig mégis, soha nem kellemes élmé-
nyek fűződtek hozzá. Kicsit lassított, és érezte, hogy izzad
a tenyere, ahogy a nadrágzsebébe dugja. Talán korábban el
kellett volna jönnie, és figyelmesebbnek lennie.

Grace nővér udvariasan köhintett egyet, és fejével az ajtóra
biccentett.

– Bemehetünk?

– Igen, persze...

– Természetesen van néhány alapszabály – magyarázta,
miközben elővett egy kulcsot. – A pácienshez nem szabad
hozzáérni, és nem szabad tőle semmit elfogadni. Mi is figyel-
jünk majd, nehogy túlságosan felizgassa magát. Mindenekelőtt
azonban szeretném, ha hangosan megerősítenéd, hogy tudo-
másul vetted a szabályokat.

– Megértettem mindent – válaszolta Dan.

Zavartan nyelt egy nagyot. Amikor utoljára találkozott
szemtől szemben Felixszel, egy műtőasztal mellett voltak, és
egy szike éles pengéje villant közöttük. Az ajtó halkán sípolt
egyet, ahogy a nővér a kulccsal feloldotta az elektronikus zárat.
Aztán egy finom kattanás, majd a vaskos, fehér ajtó kitárult.

Kisebb előszobába léptek be, amely a szomszédos betegszobába nyílt. Az üveges ablak mögött ott ült Felix, tiszta fehér, kék csíkos flanelpizsamában. Keze összekulcsolva feküdt az ölében, amely kockás pokróccal volt letakarva. Tekintetét a szoba külső, rácsos ablakára szegezte, és a távolba meredt.

Ez egyáltalán nem ugyanaz a visszafogott, alapos Felix volt, aki Dan emlékeiben élt. Úgy tűnt, mintha összezsugorodott volna, és csupán töredéke volt rajta annak az izomkötegnek, amit a nyár folyamán magára pakolt. A szigorú diétától és a rendszeres edzéstől felszedett izmok most mintha inkább lenyomták volna a testét a padló felé.

A nővér átvezette Dant egy újabb elektronikus ajtón, egyenesen Felix szobájába. Dan hallotta, amint az ajtó suttogó sziszegéssel bezárul mögötte. Hirtelen úgy érezte, minden levegőt kiszívtak a szobából, mintha egy hűvös, hermetikusan elzárt dobozban lennének.

Felix még csak meg se fordult, amikor belépett, habár Dan látta, hogy a szája sarka lassan mosolyra húzódik.

– Helló, Daniel Crawford – szólalt meg higgadt hangon. – Régóta vártalak.

The image shows a book cover with a diamond-shaped pattern of dark, textured squares on a lighter, cracked background. A rectangular label is centered on the cover, containing the text "4. FEJEZET" in a bold, serif font.

4. FEJEZET

Nem messze onnan, ahol Felix az ablak előtt ült, egy üres szék várta Dant.

A szoba ugyan nem egy puha fallal bélelt cella volt, de mégsem lehetett normális lakószobának nevezni. A helyiséget erős fertőtlenítőszag járta át, mint általában az iskolai vécék szaga, amelyekben Dan megfordult. Az egyetlen személyesnek nevezhető tárgy a Felix ölébe tekert pokróc volt, minden más hófehér vagy világoskék színű.

– Szia! – üdvözölte Dan, majd zavartan a szék felé indult. Kezét idegesen tördelve leült. – Tudod, engem... anyukád kért meg, hogy jöjjek el. Küldött egy levelet, és azt mondta, látni akarsz. Vagy az *akarsz* talán túl erős kifejezés. Pontosabban azt mondta, sokat emlegettél.

Felix hirtelen megfordult, és a szemébe nézett. Az anyjától örökölt vékony, meredek orrnyergén most nem viselt szemüveget. De mindig ilyen hatalmas, kutató volt a tekintete? Dan a szemében látta visszatükröződni saját arcát, ahogy hunyorogva állja Felix rezzenéstelen tekintetét.

A fiú teste kissé megrándult, mintha vállat vonna. – Már nincs szemüvegem. Tudod, a keret miatt, nehogy valami kárt tegyek magamban. Most kontaktlencsém van.

Dan egy bólintással nyugtázta, és kezét összekulcsolva az ölébe rakta.

– Bár én személy szerint úgy gondolom, meglehetősen durva és nem túl hatékony módja a halálnak, ha valaki egy törött műanyag darabbal próbálja átszűrni az ütőerét, de állítólag már

történt ilyesmi itt... – Felix megütögette az arcát közvetlenül a jobb szeme alatt. – Első a biztonság.

– Gondolom, megvan az oka itt mindennek.

– Nem festesz túl jól, Daniel – jegyezte meg Felix hanyagul.

– Talán nem alszol rendesen?

– Rémálmok – magyarázta Dan. Nem látta értelmét, hogy bármit is rejtegessen. Felixnek nem sikerült feldolgoznia a Brookline-ban történeteket, ahogyan neki sem, bármennyire is próbálta az ellenkezőjét mutatni. – De ezt gondolom, te is tapasztaltad.

Felix bólintott, és újra kibámult az ablakon. – Igen, persze... A rémálmok okozzák a legnagyobb szenvedést. Folyton azokról a szobrokról álmodom, amiket még meg kell csinálnom, és még amikor sikerül is kontrollálni a gondolataimat, és megértem, hogy a valóságban nem én voltam az, akkor is kísértenek azok a kudarcba fulladt kísérletek. De ezt te biztosan megérted. Te is olyan különleges vagy, mint én. Olyan dolgokat tudsz, amiket nem kellene tudnod. Belelátsz mások emlékezetébe... – Itt hirtelen elhallgatott, és kisimította az ölében fekvő takarót. – Az itteni orvosok megtesznek minden tőlük telhetőt. Már nincsenek rohamaim. De az álmok beleégtek az elmémbe, és soha nem fognak eltűnni. Mint egy fényes, ragyogó csillag... Ott látom őket, amikor kinyitom a szemem, vagy amikor becsukom. Most is látom őket, ahogy rád nézek.

– Hogy mondd? Bocs, egy pillanatra nem követtelek. De tudod, mit? Hagyjuk az egészet. Őszintén szólva fogalmam sincs, mit mondhatnék neked. Azt hittem, miután elmegyünk arról a helyről, örökre elfelejtjük a rémálmainkat.

Felix rövid, hangos nevetést hallatott, amitől Dan kis híján leesett a székről. Nem számított rá, hogy Felix nevetni fog, különösen nem így. Aztán a száját összeszorítva hirtelen elhallgatott.

– Ez naivitás.

– Talán az – egyezett bele Dan. – Bár el tudnék képzelni rosszabbat is a naivitásnál.

Felix közelebb hajolt hozzá, és intett, hogy Dan is húzódjon közelebb. Miután engedelmeskedett, erős szappanszag csapta meg az orrát, Felix pedig úgy vigyorgott, hogy ráncok jelentek meg a szeme sarkában. Megint elnevette magát, szinte könnyed vidámsággal, mintha valami titkot készülne felfedni. – Tényleg így gondolsz?

– Ezt hogy érted? – suttogta Dan. Átnézett Felix válla fölött a megfigyelő üveglak felé. Felixből újabb gurgulázó nevetés tört elő, ezúttal magasabb hangon, majd pislogni kezdett, aztán szorosan behunyta a szemét. – Talán mégsem volt jó ötlet, hogy idejöttem.

– Semmi baj... Tudod, kicsit égetnek ezek a csillagok... de most már tudok uralkodni magamon. – Felix ekkor még közelebb hajolt, annyira közel, hogy az álla csaknem súrolta Dan vállát. Dan olyan intenzíven nézte, hogy szinte meg sem érezte, ahogy valami az ölébe esik.

– Nehogy meglássák – sziszegte Felix. – Takard el a kezded! Úgy, most jó lesz. Ne engedd, hogy elvegyék tőled! Ha megkaparintják, soha nem találod meg, és akkor nekem nagyon nagy bajom lesz. Még ennél is nagyobb bajom. Még több égető érzés.

– De mi ez? – Dan a kezével tapogatta a tárgyat... egy képeslap? Egy levél?

– Kövesd őket, Daniel. Majd meglátod. Majd meglátod! – Felix újra hátradőlt a széken, és mindkét kezével elrejtette arcát. Elfojtott sírás tört fel belőle. – Bocsáss meg, Dan. Amit veled tettünk... az szörnyű, borzalmas. Nem is tudom, hogy vissza lehet-e csinálni...

– Miről beszélsz? Jól vagy? Nem fáj semmid? – Dan kétségbeesetten pillantott körbe, és ahogy várta, már hallotta is a zárszerkezet kattanását, és az ajtó nyílását. Belépett a nővér. – Azt hiszem, segítségre lesz szükségünk.

– Kövesd őket! – zokogta Felix a keze mögött. – Kövesd, Daniel! – A hangok úgy törtek fel a torkából, mintha minden egyes szó egy kízással ért volna fel. – Nem baj, ha félsz! – kiabálta. – Én folyamatosan rettegek.

Grace nővér odasietett Dan mellé, és megfogta a vállát. – Most el kell menned – közölte, majd letérdelt Felix elé. – Ideje indulnod – ismételte meg, miközben egy ápoló is megjelent, hogy kikísérje Dant.

Dan zsibbadtan állt fel a székről, hátrálni kezdett, és figyelte, ahogy Grace nyugtatni próbálja a felzaklatott Felixet, aki a nő vállába süllyesztve ujjait, feltolta magát a székről, hogy még láthassa Dant.

– Kövesd, Daniel! Kövesd! Ideje, hogy én is végre felébredjek. Ébresztő, Felix! Ébresztő!

Dan fejében még sokáig ott visszhangzott Felix kiáltozása, ahogy elindult a folyosó felé. Egy férfi ápoló kísérte egészen az előcsarnokig, ő pedig kullogva ment mögötte, gondosan elrejtve a papirost, amit Felix a kezébe csúsztatott. Ahogy az előcsarnokba értek, észrevétlenül belecsempészte a papírt kapucnis felsője zsebébe. Amikor Mrs. Sheridan meglátta, hogy közeledik, azonnal felpattant egy alacsony, kopott kanapéról. Dan egyetlen szót sem szólt, de az asszonynak remegni kezdett a szája sarka.

– Gondolod, hogy jobban lesz? – kérdezte halkán.

– Nem tudom, talán igen – felelte Dan. Az arca izzott a hazugságtól. – Illetve nem. Nem hiszem, hogy segítettem. Nagyon sajnálom.

Mrs. Sheridan bólintott, majd remegő kézzel megfogta a fiú vállát. – Azért köszönöm, hogy megpróbáltad. – Azzal egyetlen újabb szó nélkül megfordult, és elindult a biztonsági kapu felé Dan előtt. Ő szédült kábulatban vette át személyes holmiját a kapunál.

Mikor a külső ajtókhöz értek, egyszer csak felbukkant előttük Grace nővér. Félrevonta Mrs. Sheridant, és fojtott hangon mondott neki pár szót. Dannek ez alkalmat adott arra, hogy lopva vessen egy pillantást a lapra, amit Felixtől kapott.

A fal felé fordulva, izgatottan és pattanásig feszült idegekkel, félve kotorta elő zsebéből a cetlit.

Valójában nem is cetli volt, hanem egy vastagabb kartonra ragasztott fotó. Most már egészen bizonyosnak tűnt: Jordan és Abby fotói között egyértelmű a kapcsolat. A kezében tartott fotó pedig a hiányzó láncszem.

– Mi az ördög lehet ez? – dünnyögte az orra alá.

Megfordította a képet, amelynek hátulján sietve odafirkantott számsorokat látott. Felix szavai továbbra is ott csengtek a fejében.

Kövesd őket, Daniel! Kövesd őket!

– De mégis kiket kövessek? – szólalt meg hangosan. – És hová?

A számok alá mindössze egyetlen szót írtak fel: *nincs*. Most értette csak meg, hogy a Jordan és Abby fotójára írt üzenetnek ez a hiányzó darabja. Azokat a képeket is Felix küldhette nekik, bizonyára valaki segítségével.

Dan hátán futkározni kezdett a hideg, ahogy összerakta a mondatot.

Neked nincs vége.

